

LAURA KNEIDL

VERGEET ONS. NIET.

ROMAN

Ze wil opnieuw verliefd worden.
Maar kan ze hem wel vergeten?

Laura Kneidl

Vergeet ons. Niet.

Vertaling Marijne Thomas

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Lieve lezers,

Dit boek bevat inhoud die mogelijk kan triggeren.
Daarom vind je op blz. 415 een triggerwaarschuwing.

Let op: die waarschuwing vormt een spoiler
voor het hele boek! We willen jullie allemaal
de best denkbare leeservaring bieden.

Laura en de uitgeverij

Voor Jina Masha Amini

Playlist

Harry Styles – ‘As It Was’
Tom Walker – ‘Leave a Light On’
Sigrid & Bring Me The Horizon – ‘Bad Life’
Winona Oak – ‘He Don’t Love Me’
Sleep Token – ‘Jaws’
Halsey – ‘Sorry’
Florence + The Machine – ‘Stand By Me’
BANKS – ‘Contaminated’
Highly Suspect – ‘16’
Sofia Karlberg – ‘Crazy In Love’
Bring Me The Horizon – ‘Can You Feel My Heart’
Bad Omens – ‘Just Pretend’
Matt Maeson – ‘Put It On Me’
Avril Lavigne – ‘Sk8er Boi’
blink-182 – ‘Always’
Jessie Ware – ‘Hearts’
Loathe feat. Sleep Token – ‘Is It Really You?’
Paula Hartmann feat. Casper – ‘Kein Happy End’

Hoofdstuk 1

Je kunt het!

Die drie kleine woorden begeleidden me sinds ik die ochtend wakker was geworden, en dat nog voor de wekker was afgegaan. Meestal snoozede ik tot het echt niet meer ging om nog langer in bed te blijven, maar vanochtend niet. Een halfuur voordat het schrille gerinkel me uit mijn slaap had kunnen rukken, was ik uit mezelf ontwaakt, gedreven door de opwinding voor een van de belangrijkste afspraken van mijn leven. Ik had de afgelopen weken – nee, maanden – naar deze ene dag toegewerkt.

Alles was begonnen met een idee dat me aanvankelijk te groot had geleken om waar te kunnen maken, totdat ik Sage en Luca erover had verteld. Zij hadden me gesteund en aangemoedigd door te zetten. Dat had ik gedaan. En nu zat ik hier. Op een stoel voor het kantoor van de rector van Melview University, wachtend op ons gesprek.

Mijn blik ging naar de klok die boven het bureau hing.

9:55 uur.

Nog vijf minuten.

Je kunt het!

Mijn vingers verkrampten om de twee mappen in mijn hand. Maar zodra ik het plastic hoorde kraken, liet ik gelijk weer los. Mijn hele hart en ziel lagen in deze ordners, netjes opgemaakt en geprint en in folie geschoven. Voorzichtig legde ik ze op de

lege plek naast me en gluurde naar Richmonds kantoor. Aan de muur ernaast hing een bordje waarop stond:

Dr. nat. Sophia Richmond, rector

Richmond gaf zelf al jaren geen les meer, aangezien haar taken op de universiteit inmiddels puur beleidsmatig waren. Ik vond het jammer dat ik haar nooit meer in de collegezaal kon meemaken. Want net als ik kwam zij oorspronkelijk uit de natuurkunde. Al in mijn eerste semester had ik de tijd genomen om haar proefschrift te lezen op het gebied van de ‘dualiteit van golven en deeltjes’, hoewel ik er nauwelijks een woord van begreep.

Ik stond op uit mijn stoel en liep naar de watercooler in de hoek van de wachtruimte. De secretaresse keek kort op van haar monitor, maar richtte zich gelijk weer op haar werk. Ze maakte een gestreste indruk. Het was eind augustus en waarschijnlijk had ze haar handen vol met de laatste urgente aanmeldingen voordat volgende week het nieuwe semester begon.

Ik pakte een kartonnen bekertje uit de houder naast de cooler en vulde het tot halverwege. Maar het droge gevoel in mijn keel bleef en zou vermoedelijk niet meer weggaan voor mijn afspraak achter de rug was.

Je kunt het!

Met vingers die koud waren van de zenuwen, veegde ik mijn haren uit mijn gezicht; plotseling begon mijn broekzak te trillen. Ik haalde mijn mobieltje tevoorschijn en zag een nieuw bericht van Aaron in de groepschat. Wat ooit als een planningschat voor een gezamenlijke spelletjesavond was begonnen, was inmiddels veranderd in een groepschat waarin Sage, Luca, Connor, Aaron, Gavin en ik berichten uitwisselden. Vooral in de zomervakantie

was de chat uitpuittend gebruikt, aangezien we elkaar niet zo vaak zagen als tijdens de semesters. De enige die zich zelden meldde, was Gavin.

Aaron: Het is bijna zover! 🎉

Sage: Veel succes!

Connor: Je kunt het!

Luca: Natuurlijk kan ze het!

Ik: Dank jullie wel! ❤️

Sage: Ben je erg zenuwachtig?

Ik: Nou! Mijn

Ik kwam er niet aan toe de zin af te maken en Sage te laten weten hoe vreselijk mijn vingers trilden, omdat op dat moment de deur van rector Richmond openzwaaide. De adrenaline schoot door mijn lijf en de haartjes op mijn armen gingen recht overeind staan toen ik het hoofd van onze universiteit aankeek.

Ik had haar natuurlijk al vaker over de campus zien lopen of bij gelegenheden horen spreken, maar ik had nog nooit oog in oog gestaan met haar. Ze was een indrukwekkende vrouw met een uitstraling die absoluut respect eiste. Maar ze maakte geen harde of onverbiddelijke indruk, eerder intelligent en grappig, alsof haar verstand simpelweg groter was dan dat van anderen.

‘Goedemorgen, miss Gibson,’ begroette Richmond me met een glimlach die kleine rimpeltjes bij haar ogen veroorzaakte, die fonkelden achter een zwart montuur. Haar donkerblonde haar had ze met een klem opgestoken. Hier en daar waren een paar lokjes losgekomen. ‘Kom binnen.’

Ik slikte, maar mijn keel was ondanks het water zo droog dat het eerder voelde alsof ik mijn angst weg probeerde te slikken. Ik gooide het papieren bekertje weg en stopte mijn mobieltje weer

in mijn broekzak, waarna ik mijn schouders rechtte. Ik pakte mijn tas van de grond en de mappen van de stoel en volgde de rector haar kantoor in, dat even indrukwekkend bleek te zijn als de rector zelf.

De lichte muren waren bezaaid met donkere boekenkasten, die vermoedelijk al sinds decennia in het bezit van de universiteit waren. Op de onderste planken stonden ordners, op de bovenste oude boeken met leren omslagen waarin hier en daar scheurtjes zaten. Aan de muur hingen ook de talloze prijzen die Richmond had gewonnen. Maar het hart van de ruimte werd gevormd door een groot bureau, gemaakt van hetzelfde donkere hout als de boekenkasten. Er stond een bureaustoel van bruin leer achter waarop de rector plaatsnam, en twee fauteuils. De hele ruimte had somber en drukkend kunnen overkomen, maar er stonden veel planten die de kamer opfleurden en er waren enorme ramen die de kamer in licht deden baden en je ver over de campus lieten uitkijken.

Richmond wees naar een van de stoelen: ‘Neem plaats.’

Ik sloot de deur achter me en deed wat ze zei. Mijn hart bonkte zo snel dat het bijna zeer deed. Toen ik in haar lichtblauwe ogen keek, moest ik mezelf vermennen eindelijk mijn mond open te trekken, want mijn idee zou zich echt niet zelf presenteren.

Je kunt het!

Ik ademde diep in...

‘Dank u wel dat u vandaag tijd voor me neemt,’ zei ik, ver-rast hoe rustig mijn stem klonk. Ik had verwacht dat die net zo zou trillen als mijn handen, maar de woorden verlieten mijn mond helder en duidelijk. ‘Zoals ik in mijn mail al schreef, wil ik u graag een idee voorleggen waarvan niet alleen de studenten van MVU zouden kunnen profiteren, maar ook het imago van de universiteit, aangezien er in heel Nevada geen vergelijkbaar concept te vinden is.’

Rector Richmond zei niets, maar haar wenkbrauwen gingen geïnteresseerd omhoog, wat ik maar als een teken opvatte mijn presentatie voort te zetten.

‘Het betreft een project dat ik Studenten Helpen Studenten heb gedoopt, afgekort SHS.’

Ik stak haar een van de mappen toe. De andere was voor mij, een spiekbriefje dat me door de presentatie heen moest helpen, ook al betwijfelde ik of dat nodig was, aangezien ik mijn pitch van voor naar achteren kende. Ik had hem al minstens twintig keer geoefend, ofwel tegenover Luca of Sage, of voor mijn spiegel.

‘Kort gezegd is SHS een hulporganisatie die draait op donaties en bedoeld is om studenten met financiële beperkingen te ondersteunen, om ze zo niet alleen financieel, maar ook mentaal te ontlasten. Want ik hoef u ongetwijfeld niet uit te leggen wat een ongelooflijke psychische belasting het is als iemand niet weet hoe hij of zij de huur moet betalen, eten, kleren, studieboeken,’ lichtte ik toe.

Het was mijn beste vriendin Sage geweest die mij op het idee had gebracht. Ruim een jaar geleden was ze met haar Volkswagenbusje en maar een paar dollar op zak van Maine naar Nevada verhuisd, op de vlucht voor haar stiefvader met losse handjes. Ze was volledig op zichzelf aangewezen, omdat haar cijfers – vanwege haar angststoornis – niet goed genoeg waren geweest om een beurs te krijgen. Maar ook in andere opzichten was ze door de mazen gevallen van ons toch al discutabele systeem.

Ze had op de parkeerplaats van de campus in haar bus overnacht, was stiekem de douches in studentenhuizen binnengeglijpt en had geleefd op sandwiches uit de automaat. Soms had ze niet geweten hoe ze de komende week de eindjes aan elkaar moest knopen, totdat ze zichzelf eindelijk had toegestaan zich te laten

helpen door Luca en mij. En zoals het haar was vergaan, verging het ook heel veel andere studenten, want het was niet altijd mogelijk ‘maar even’ een baantje te vinden. Niet iedereen was geschikt voor elk soort werk, of kon een baan combineren met een studie. Er waren in Melview sowieso al meer studenten dan bijbaantjes; vooral in de wintermaanden, als het toerisme rond Lake Tahoe volledig induttede, was het erg. Veel van hen verloren dan hun werk.

‘De SHS zou armlastige studenten toegang kunnen bieden tot levensmiddelen en gewone dagelijkse producten, zoals douche-gel, tandpasta of kleding,’ ging ik verder en ik voelde hoe mijn hartslag langzaam kalmeerde, want deze woorden waren niet alleen heel vertrouwd, maar ik geloofde ook met elke vezel in mijn lijf in dit concept.

‘En waar moeten die douche-gel, tandpasta en kleren vandaan komen?’ vroeg Richmond.

‘Bladert u alstublieft door naar bladzijde vijf.’ Ik klapte mijn eigen map ook open, ook al had ik de steekwoorden die daar stonden niet nodig. ‘Zoals ik al zei, moet de SHS gaan draaien op basis van donaties. We zouden overal op de campus kastjes kunnen plaatsen, waar mensen hun donaties kunnen afgeven, maar er zijn ook plaatselijke winkels die bereid zijn de SHS te steunen. De lijst voor u is natuurlijk nog maar een begin – we moeten als we dit gaan doen nog meer partners zien te vinden – maar bijvoorbeeld de tweedehandswinkel op Greenrose Street zou bereid zijn kleren te doneren die ze in de winkel niet verkopen, en ook de eigenaar van de supermarkt aan de hoofdstraat heeft gezegd dat hij bereid is levensmiddelen te schenken.’

Richmond bekeek de nog overzichtelijke lijst van partners. Ik had zelf met winkeliers gesproken. Ze waren niet allemaal overtuigd geweest van mijn idee en er waren er maar een paar

die direct hun medewerking hadden toegezegd. Maar de meesten stonden er wel voor open en hadden me gevraagd terug te komen zodra de plannen concreter waren en ik toestemming had gekregen om het project door te zetten.

‘Interessant concept,’ mompelde de vrouw tegenover me.

Ik perste mijn lippen op elkaar om een lach te onderdrukken. Het was te vroeg om me al te verheugen. Het feit dat het concept op het eerste gezicht indruk op haar maakte, betekende nog niet dat de rest haar ook beviel.

In de daaropvolgende dertig minuten leidde ik Richmond door de map. Ik vertelde haar welke middelen de universiteit mij ter beschikking zou moeten stellen om de SHS te kunnen realiseren, en hoe ik dacht dat we het systeem konden beschermen tegen misbruik.

Ze luisterde aandachtig. Af en toe stelde ze een vraag en ik was apetrots dat ik die stuk voor stuk kon beantwoorden. Na een tijdje leek haar ook duidelijk te worden hoeveel tijd ik had gestoken in de voorbereiding van deze presentatie, want op een gegeven moment kreeg elke vraag gezelschap van een glimlach en de opmerking ‘maar daaraan heb je waarschijnlijk ook al gedacht’, wat mijn trots deed zwellen tot die ongeveer zo groot was als de Mount Everest en mij in elk geval bewees dat alle moeite niet voor niets was geweest.

Ik was in de vakantie urenlang opgegaan in mijn onderzoek en had vaak tot laat in de nacht nog artikelen gelezen en video’s gekeken over hoe je een goededoelenorganisatie op poten kunt zetten, waaraan je moest denken en welke valkuilen en problemen je op je pad kon tegenkomen. Aanvankelijk was het allemaal nogal overweldigend geweest, maar in de loop der tijd was er orde in de chaos ontstaan en werd ik dag na dag overtuigder van mijn plan.

‘Ik zou willen voorstellen dat studenten, die bereid zijn als vrijwilligers te werken voor de SHS, daarvoor misschien een extra aantekening kunnen krijgen op hun curriculum? Het zou nog beter zijn om ze, bij een bepaald aantal uren per semester, zelfs te belonen met extra studiepunten,’ zei ik en ik was daarmee op de laatste pagina van het dossier beland. Ik had het liefst een luide zucht van verlichting geslaakt, maar daarvoor was het nog te vroeg, want nu kwam het misschien wel lastigste deel van mijn pitch: Richmonds oordeel.

Vol verwachting keek ik de rector aan en hield gespannen mijn adem in om niets te missen van wat ze nu ging zeggen. Mijn hart klopte in mijn gortdroge keel. En ik vroeg me af hoe ik zou reageren als ze nu zei dat dit concept totaal onhaalbaar was. Ik was me er natuurlijk steeds van bewust geweest dat de kans bestond dat deze vrouw me afwees, maar op een of andere manier had ik nooit toegelaten er concreet over na te denken hoe ik dan zou moeten reageren, tot... nou ja, nu. Een ongepaster moment had mijn verstand er niet voor kunnen uitzoeken.

‘Je hebt hier echt heel goed over nagedacht,’ zei Richmond en ik meende iets van waardering in haar stem te horen. Ze klapte de map dicht en leunde achterover. ‘Ik ben onder de indruk en ik zou willen dat sommigen van onze studenten een voorbeeld aan je namen. Het is precies dit soort eigen initiatief en passie dat wij hier aan de MVU zeer kunnen waarderen.’

‘Dank u wel.’

Richmond glimlachte. Het was een oprechte glimlach, geen en-dan-ga-ik-nu-slecht-nieuws-brengen-lach, en dat nam iets van mijn nervositeit weg. ‘Er zijn een paar punten in je concept die nog verder uitgewerkt moeten worden. Zo moet bijvoorbeeld de financiële situatie van de betreffende studenten gecontroleerd worden door een medewerker van de universiteit, aangezien we

dergelijke gevoelige informatie niet zomaar mogen vrijgeven, maar dat zijn slechts kleinigheden. Mij heb je overtuigd. Ik zou het graag willen voorleggen aan ons comité, dat bestaat uit docenten, alumni en beleidsmakers van onze universiteit. Als de meerderheid van de comitéleden ja zegt, zou je nog dit semester kunnen beginnen met de praktische uitvoering.'

Nu kon ik een brede grijns niet meer onderdrukken. 'Echt?' Richmond knikte. 'Echt. Dit is heel erg goed gedaan.'

'Dank u,' herhaalde ik. Het liefst was ik ter plekke overeind gesprongen om een vreugdedansje te doen, maar ik dwong mezelf rustig te blijven. Ik kwam langzaam overeind uit mijn stoel, hing mijn tas over mijn schouder en drukte de map tegen mijn borst. Het plastic was glibberig geworden door mijn klamme handen.

De rector kwam ook overeind om mij naar de deur te begeleiden, hoewel die maar een paar stappen verwijderd was. Ze hield hem voor me open en ik zag dat haar volgende afspraak – coach Hogan, trainer van het zwemteam – al zat te wachten. Ik draaide me nog een keer om naar Richmond en stelde verast vast dat ze een paar centimeter boven me uitstak, hoewel ik met mijn een meter vierenzeventig nou niet de kleinste was.

'Dank u wel dat u zoveel tijd voor me hebt genomen.'

'Het was me een genoegen. Je hoort nog van me,' antwoordde ze met een brede glimlach en ze stak haar hand naar me uit. 'Ik wens je een fijn weekend en aanstaande maandag weer een goed begin van het nieuwe semester.'

Mijn lichaam trilde nog van opwinding toen ik twee uur later, na een uitgebreide training in de sportschool, het appartement binnenliep dat ik met Luca deelde. Het lag in een van de betere

wijken van de stad en daarom woonden hier weinig studenten. Wij konden ons de woning alleen maar permitteren omdat onze moeder Luca die voor zijn achttiende verjaardag cadeau had gedaan. Het was haar manier om deel uit te maken van ons leven en ons te steunen, nadat ze onze vader had verlaten om een leven op te bouwen weg van haar gezinsverplichtingen.

‘Natuurlijk, begrijp ik,’ hoorde ik Luca afgemeten zeggen toen ik door de voordeur stapte. Hij zat op de bank, zijn mobieltje tegen zijn oor gedrukt. Tussen zijn wenkbrauwen lag een diepe rimpel en om zijn lippen speelde een ongelukkig trekje, terwijl hij onrustig aan de boekenlegger frunnikte die Sage ooit voor hem had gemaakt en die tussen de bladzijden van zijn boek klemde. ‘Nee, geeft niets,’ ging hij verder nadat hij me met een knikje had begroet.

Luca was tweeënhalve jaar ouder dan ik, maar qua uiterlijk hadden we net zo goed tweelingen kunnen zijn. We hadden allebei goudblond haar dat in de zomer een paar tinten lichter was dan in de winter, en stormachtige blauwgrijze ogen. Hoewel we smalle gezichten hadden, hadden we allebei ook krachtige kaken, al waren Luca’s gezichtstrekken duidelijk hoekiger dan de mijne. Hij liep op blote voeten en droeg enkel een korte broek, aangezien de hitte van de afgelopen dagen inmiddels in de muren van het appartement was gekropen. Naast hem stond een ventilator zoemend van links naar rechts te draaien.

Ik schopte mijn sandalen uit en plofte neer op de stoel naast de bank, zodat ik ook kon genieten van wat de ventilator rondblies. Mijn spieren brandden van de work-out, maar het was precies wat ik nodig had gehad om de nerveuze opwindning kwijt te raken die de afspraak met Richmond in me had losgemaakt.

Nieuwsgierig sloeg ik mijn broer gade, maakte er geen geheim van dat ik meeluisterde.

‘Oké, geen probleem.’

‘...’

‘Mhm, we spreken elkaar nog. Bye.’ Hij nam afscheid en hing op. Maar de rimpels op zijn voorhoofd verdwenen niet, integendeel – ze werden enkel dieper. Hij gooide zijn mobieltje achteloos op de bank en begon met duim en wijsvinger zijn neusbrug te masseren.

‘Wie was dat?’ vroeg ik en ik stak mijn hand uit naar de zak chips die Luca naast zich had liggen. ‘Sage?’

‘Nee, Gavin.’

Jak. Het kostte me waanzinnig veel moeite bij het horen van die naam geen gezicht te trekken. Al jaren moest ik die impuls onderdrukken en een geforceerde glimlach opzetten. Nog geen vijf jaar geleden zou mijn reactie op Gavin totaal anders zijn geweest, maar dat was lang geleden.

‘Wat wilde hij?’ informeerde ik met gespeelde interesse om mijn toneelstukje niet te verstoren. Luca wist namelijk niet wat zich destijds had afgespeeld tussen Gavin en mij. In zijn beleving waren wij oude vrienden die gewoon uit elkaar waren gegroeid... maar zo simpel was het niet. Natuurlijk had ik Luca de waarheid kunnen vertellen over Gavin en mij, maar Gavin was zijn beste en enige vriend en ik wilde ze niet uit elkaar drijven.

‘We hadden afgesproken om te gaan gamen, maar hij heeft afgezegd.’

Ik had bijna opgelucht gezocht, maar wist me op het allerlaatste moment in te houden en mijn zucht veranderde in een licht sarcastische brom – oké, misschien was het wel héél sarcastisch.

‘Hè, wat ontzettend jammer dat je vriend jullie speelafspraken afzegt,’ plaagde ik Luca en ik stopte wat chips in mijn mond.

Hij opende zijn mond en het was heel even alsof hij iets ging zeggen. Maar toen verdwenen de rimpels op zijn voorhoofd en

boog hij zich voorover om de zak chips weer terug te pakken. ‘Ja ja. Vertel maar liever hoe het bij Richmond is afgelopen.’

Ik klopte de kruimels van mijn vingers. ‘Heel goed! Voordat ik haar kantoor binnenliep, was ik echt nerveus, maar toen ik daar eenmaal zat en begon te praten, ging het beter. Ze was waanzinnig geïnteresseerd en heeft heel veel vragen gesteld.’

‘En, wat vindt ze ervan?’

‘Ze heeft me geprezen en zei dat de universiteit meer studenten zoals ik zou kunnen gebruiken,’ antwoordde ik trots. ‘Het concept bevalt haar goed en ze wil het binnenkort aan het comité voorleggen. De leden daarvan kunnen dan stemmen of ze mij geld willen geven voor de oprichting van de SHS of niet.’

‘Natuurlijk willen ze dat!’

‘Ik hoop het,’ zei ik met een nerveus gefladder in mijn buik.

Ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst in mijn leven iets zo graag had gewild als toestemming voor de SHS. Niet alleen omdat ik er de afgelopen maanden de benen voor uit mijn kont had gewerkt, maar ook omdat ik altijd al de behoefte had gehad om andere mensen te helpen. Op de middelbare school had ik vrijwillig wiskunde- en natuurkundebijles gegeven. Ik had ook een tijdje meegeholpen in het verzorgingstehuis waar onze oma tot aan haar dood woonde. En sinds mijn achttiende doneerde ik eens in de vier maanden bloed. Het gaf me een fijn gevoel er voor andere mensen te zijn en het hielp me mij verbonden te voelen met hen.

‘Het idee is te goed om niet te ondersteunen.’

‘Dat zeg je alleen maar dat je mijn broer bent.’

‘Nee, dat zeg ik omdat het zo is. De SHS zou heel veel studenten kunnen helpen. En ik heb je mappen gezien en je pitch gehoord. Niets daaraan is niet overtuigend,’ zei Luca streng en op een toon die me zei hem niet tegen te spreken.

Ik glimlachte. ‘Dank je wel.’

Luca’s steun en zijn vertrouwen in mij betekenden alles voor me. Toen ik hem zes maanden geleden het plan voor het eerst had voorgelegd, was ik ongelooflijk nerveus geweest. Ik had gevreesd dat hij mijn concept zou uitlachen en zou zeggen dat het project veel te groot voor mij was en ik te veel hooi op mijn vork nam. Maar het tegendeel was gebeurd. Hij was heel enthousiast geweest en steunde me sindsdien. Toch kwam mijn oorspronkelijke angst niet uit de lucht vallen. Ik werd al mijn hele leven onderschat. Ik wist niet of ik een bepaalde uitstraling had, of dat het werkelijk alleen maar aan mijn uiterlijk lag en aan het feit dat ik een vrouw was. Mensen gingen er in de regel niet van uit dat ik veel kon en vielen meestal van hun stoel als ik vertelde dat ik natuurkunde studeerde. En net als mijn studie zou ook de SHS een uitdaging worden, maar wel een die ik aankon.

‘Wist Richmond al wanneer de vergadering van dat comité is?’ vroeg Luca.

‘Nee, maar ze zou nog van zich laten horen. Ze zei wel dat als het lukt, we nog dit semester zouden kunnen beginnen. Met een beetje geluk moet het dus snel kunnen gaan,’ antwoordde ik. Mijn buik vulde zich met een nerveus gekietel toen ik bedacht dat mijn visie misschien al dit semester werkelijkheid zou kunnen worden.

Luca grijnsde. ‘Het wordt geweldig.’

‘Eerst moet het comité nog ja zeggen.’

‘Natuurlijk doen ze dat,’ zei hij vol overtuiging.

Zijn vertrouwen was aanstekelijk, maar ik moest met beide benen op de grond blijven. Want als ik te veel hoop koesterde en al te ver in de toekomst keek, zou de teleurstelling des te groter zijn als het niet lukte, al helemaal na al het werk, alle tijd en alle liefde die ik in het project had gestoken.

April wil niets liever dan verliefd worden. Ze verlangt naar iemand die haar hart sneller kan laten kloppen. De enige man die dit gevoel ooit bij haar op heeft geroepen is Gavin, de beste vriend van haar broer. Vijf jaar geleden was hij een belangrijk onderdeel van haar leven, nu is er alleen maar woede en pijn over van hun vriendschap. April doet haar best Gavin te vergeten. Maar dan overlijdt zijn vader. Als Aprils broer vraagt of zij een beetje op Gavin wil letten, kan ze geen nee zeggen. Maar hierdoor brengt ze haar hart opnieuw in gevaar...

‘April en Gavin hebben me betoverd van de eerste tot de laatste pagina!’ – Sarah Sprinz, auteur van de Dunbridge Academy-trilogie

De Duitse **Laura Kneidl** staat bekend om haar new adult- en fantasyboeken. Met *Raak me. Niet.* en het vervolg *Verlies me. Niet.* stond ze wekenlang in de Duitse bestsellerlijsten. *Vergeet ons. Niet.* is het langverwachte vervolg op het populaire tweeluik.

Lees ook in de serie:

ISBN 9789020555004 NUR 340

9 789020 555004 >

Z&K

www.zomerenkeuning.nl